

Arrest

nr. 188 515 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 3 mei 2012 het Rijk binnenkwam, diende op 3 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 18 juli 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 31 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster werd op 23 februari 2017 aangetroffen bij een huiszoeking en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 23 februari 2017 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [I.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.08.2012 dat haar betekend werd op 03.09.2012.

Haar asielaanvraag, ingediend op 03.05.2012 werd bij beslissing van 18.07.2012 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd haar betekend op 03.09.2012.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Verzoekster werd op 26 april 2017 gerepatrieerd naar Nigeria.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]

Verzoekende partij is vanuit Griekenland naar België gekomen en werd sedertdien als illegaal in de prostitutie gehouden (zie stuk nr. 3) .

Zij kon bijgevolg geen gevolg geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing houdt bovendien helemaal geen rekening met haar verklaringen als slachtoffer van mensenhandel en seksuele uitbuiting in precare omstandigheden waarbij zij op een kamer moest verblijven waar zij de cliënten diende te ontvangen (zie stuk nr. 3). Deze verklaringen en de medewerking die verzoekende partij verleent aan de strafprocedure geven haar wettelijk tijdelijk verblijfsrecht.

Wie als slachtoffer van mensenhandel in de prostitutie gedwongen wordt en in een kamer wordt gehouden beschikt niet over de vrijheid om het land te verlaten en kan het voortdurende verblijf haar bezwaarlijk ten laste worden gelegd: het motief dat verzoekende partij niet twijfelde om op illegale wijze in België te verblijven kan hierdoor niet als ernstig weerhouden worden.

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen. De motieven zijn niet afdoende en niet draagkrachtig.

Artikel 61/3, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 luidt:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde stelt de in artikel 61/2, § 1, bedoelde vreemdeling die, tijdens de in artikel 61/2, § 2, eerste lid, bepaalde termijn, een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, in het bezit van een verblijfsdocument met een geldigheidsduur van maximaal drie maanden.

In casu legde verzoekende partij verklaringen af in de zin van voormelde artikelen (zoals hierboven geciteerd, zie stuk nr. 3) waardoor zij gerechtigd is op een tijdelijk verblijf van drie maanden dat verlengbaar is zolang het strafrechtelijk proces loopt en definitief wordt wanneer de beschuldigten worden veroordeeld.

Verder ontbreekt zoals elke pertinent motief dat aantoont dat de bestreden beslissing het verbod op de schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt waardoor verzoekende partij bovendien niet weet waartegen zij zich moet verdedigen.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen daarom rekening houdende met het voorgaande niet als draagkrachtig weerhouden worden minstens zijn zij door de verklaringen en het recht op verblijf zoals hoger aangetoond achterhaald.

Een inreisverbod voor een periode van 2 jaar is daarmee wettelijk ongeldig minstens disproportioneel omdat verwerende partij ertoe gehouden is op grond van het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

De bescherming die de artikelen 61/2 en volgende van voormelde Wet van 15 december 1980 verlenen beogen het effectief verlenen van bescherming tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen

(schending van de mentale fysieke integriteit van verzoekende partij ingevolge seksuele uitbuiting in haar precaire situatie als slachtoffer van mensenhandel) in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009.

Verwerende partij handelt door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen (de bijzondere beschermingsprocedure als slachtoffer van mensenhandel op grond van artikel 61/2 en volgende van voormelde Wet van 15 december 1980) onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat geen administratieve beslissing mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden" (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd";

EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219)." (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013) .

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en de artikelen 15, b) en c) en 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontfangen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen

gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet [tot] de bestreden beslissing komen."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt in deze beslissing immers, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, geduid dat werd beslist tot het opleggen van een inreisverbod omdat aan verzoekster geen enkele termijn voor een vrijwillig vertrek werd toegestaan in een beslissing tot verwijdering en omdat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 augustus 2012. Verweerder heeft verder ook nog toegelicht dat verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen. Voorts heeft verweerder uiteengezet een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar als proportioneel te beschouwen en dit gelet op het feit dat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en gezien het belang dat hij aan de immigratiecontrole hecht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het enkele feit dat verweerder in de bestreden beslissing geen melding heeft gemaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) of van bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) laat de Raad niet toe te concluderen dat in casu elk pertinent motief ontbreekt en dat de motivering van de bestreden beslissing verzoekster niet in de mogelijkheid stelt om te begrijpen "waartegen zij zich moet verdedigen". Het pertinente motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing kan immers eenvoudig in deze beslissing worden gelezen en de formele motiveringsplicht impliceert niet dat een bestuur bij het nemen van een administratieve beslissing steeds moet uiteenzetten waarom het deze beslissing niet in strijd acht met een hogere rechtsnorm.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook niet dat er gegevens voorlagen die verweerder ertoe hadden dienen te brengen nader te motiveren waarom hij van oordeel was dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM, van het Handvest van de grondrechten of van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming geen beletsel vormden om de bestreden beslissing te nemen. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoekster reeds een asielaanvraag indiende en door de commissaris-generaal reeds werd beslist dat zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wat, gelet op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, impliceert dat werd vastgesteld dat zij niet het risico loopt om in haar land van herkomst te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De commissaris-generaal heeft hierbij uiteengezet dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Hij heeft tevens geduid dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is, dat de Nigeriaanse overheid steeds meer toekijkt op de strikte naleving van de wet en de daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij

mensenhandel, dat de Nigeriaanse overheid en diverse niet-gouvernementele organisaties materiële en morele bijstand bieden aan slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren en dat er zelfs een federale organisatie is die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel. Daarnaast kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster op 23 februari 2017 verklaarde dat zij er, na haar binnenkomst in het Rijk, zelf voor heeft gekozen om zich in België te prostitueren en dat niemand haar hiertoe heeft gedwongen. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd waar zij stelt dat er stukken voorlagen die wezen op *“hardheidsoverschrijdende mishandelingen”* waaromtrent een nadere motivering zou vereist zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekster de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat verweerder heeft verwezen naar het gegeven dat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 augustus 2012, doch hierbij uit het oog verloor dat zij geen gevolg kon geven aan voormelde beslissing, aangezien zij als slachtoffer van mensenhandel en seksuele uitbuiting in een kamer diende te verblijven waar zij klanten diende te ontvangen en dat *“wie als slachtoffer van mensenhandel in de prostitutie gedwongen wordt niet over de vrijheid [beschikt] om het land te verlaten”*. Haar voorstelling van de feiten vindt evenwel geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken waaruit blijkt dat zij zelf het initiatief nam om zich te prostitueren en hiertoe een verblijfplaats in het Rijk zocht.

Er blijkt daarnaast niet welk belang verzoekster heeft bij het aanvoeren dat verweerder alvorens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen waarmee de in casu bestreden beslissing gepaard gaat, gelet op de verklaringen die zij aflegde, in aanmerking had dienen te nemen dat zij zou kunnen worden beschouwd als een slachtoffer van mensenhandel of mensensmokkel en dat zij in die hoedanigheid tot een verder verblijf kon worden gemachtigd. Zij is immers reeds gerepatriëerd naar haar land van herkomst, zodat, bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing, de bepalingen van artikel 61/2 en volgende van de Vreemdelingenwet hoe dan ook niet meer kunnen worden toegepast. Verzoekster maakt daarenboven met haar verwijzing naar de bepalingen van artikel 61/3, § 1 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk dat zij in de voorwaarden was om als een slachtoffer van mensenhandel of mensensmokkel tot een tijdelijk verblijf in België te worden gemachtigd. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoekster niet wordt beschouwd als een slachtoffer van *“het misdrijf bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°”* en dat zij slechts werd gehoord als een getuige. Verzoekster werd nooit toegelaten tot de eerste fase van het beschermingsregime dat is voorzien in de artikelen 61/2 en volgende van de Vreemdelingenwet en dat de begeleiding door een erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van voormelde misdrijven vereist. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 61/3 van de Vreemdelingenwet waarin is bepaald dat een vreemdeling aan wie reeds een eerste termijn werd toegekend om hem in de mogelijkheid te stellen een klacht in te dienen of verklaringen af te leggen, in een tweede fase, tot een verder verblijf kan worden gemachtigd. Hierbij moet nog worden aangegeven dat deze verblijfsmachtiging, blijkens de bepalingen van artikel 61/2, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, moet worden aangevraagd door een erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit centrum expliciet aangaf verzoekster niet te kunnen begeleiden.

In zoverre verzoeksters raadsman ter terechtzitting nog voorhoudt dat rekening had dienen te worden gehouden met het feit dat zij in Nigeria nog steeds gevaar loopt dient er nogmaals op te worden gewezen dat door de commissaris-generaal, tijdens de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, reeds werd vastgesteld dat zij, zo zij al gevaar zou lopen, een beroep kan doen op haar nationale autoriteiten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat het niet toekomt aan de Raad om – in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuurlijke beslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan, gelet ook op wat reeds

werd aangegeven bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel, enkel vaststellen dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoonde dat het in casu kennelijk onredelijk is om een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar op te leggen. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat zij bepaalde belangen in België heeft die door verweerder onterecht niet in aanmerking zijn genomen en die hem ertoe hadden dienen te brengen af te zien van het opleggen van een inreisverbod of die hem ertoe hadden dienen te brengen een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin bewijst dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder enige verdragsrechtelijke bepaling die een belemmering zou vormen voor de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Haar beschouwingen omtrent artikel 7 van de Vreemdelingenwet zijn verder niet dienstig, aangezien voormelde wetsbepaling niet aan werd aangewend ter onderbouwing van de bestreden beslissing.

Ook door nog de taken van de nationale rechter toe te lichten en voor te houden dat zij, gelet op de bepalingen van artikel 13 van het EVRM, dient te kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel toont verzoekster niet aan dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK